

איור: יעקב גוסרמן

303

**חמור נוהג כחמור
אגדה מרוקאית
ספרה מחדש
גאלה אלמג**

חמור נוהג כחמור

בי, זה מה שאתה רוצה, גם קש לא הייתי מאכיל אותך!" אמר האיש בכעס, כשהצליח לבסוף להתרומם ולעמד על רגליו.

ל איש אחד היה חמור. היה האיש מעביד את החמור בכל עבודות הבית והשדה, והחמור עובד באמונה את האיש. האכיל האיש את חמורו בתבן ובקש, והשקה אותו מים. כך עשה מדי יום ביומו. האיש שמח, והחמור אינו מתלונן. יום אחד הביט האיש בחמורו כשהוא מויץ וסוחב את המשא שעמס על גבו וקשב: "מי גאמן לי כחמור הזה, שבזכותו אני מרויח ובזכותו אני מצליח. לכל עבודה עומד הוא הכן ואינו מתלונן. ואלו אני, רשע שקמנתי, נותן לו כל יום תבן וקש, תבן וקש. הייתי רוצה לשמח את לבו, ולהחזיר לו כגמולו. רוצה אני לתת לו את הדבר האהוב עליו ביותר." אך מה אהב חמור במיוחד? זאת לא ידע האיש. מה עשה? למחרת היום, מלא כדרךכו את האבוס בתבן ובקש. לפני שהחמור החל לאכל, החזיק האיש באזן חמורו ושאל: "חמור מסור שלי, אמר לי, אינו מתנה אתה רוצה ממני?" הביט החמור באדוניו ולא הבין, מה שונה היום משאר הימים. נסה לגשת לאבוס, אך האיש מחזיק באזנו ואינו נותן לו להתקרב. "לא ענית לי. אמר לי בבקשה, מה אתה מבקש ממני על עבודתך הקשה?" והחמור מגלגל בעיניו ושואף את ריח הקש בנחיריו, פעם ופעמים, עד שפקעה סבלנותו, הרים את רגלו ובעט באדונו. התגלגל האיש אל תוך הארזה והחמור לועס בתאבון את הקש. "לו ידעתי שלבעט

